

Джерела та література:

1. Бутко М. Інноваційні імперативи регіонального розвитку в Україні // Економіст. – 2006. – № 7 – С. 26-29.
2. Лановик Б. Д. Економічна історія України і світу / Б. Д. Лановик, З. М. Матисякевич, Р. М. Матейко. – К. : Вікар, 1999.
3. Матросова Л. М. Управління розвитком інноваційного потенціалу регіонів в перехідній економіці України : моногр. / Л. М. Матросова, О. А. Овечкіна, К. В. Іванова, Д. В. Солоха. – Донбас, 2009 – 296 с.
4. Фридлянов В. Інновации как фактор экономического роста / В. Фридлянов, Р. Некрасов, С. Остапук // Общество и экономика. – 2009. – № 7-8. – С. 104-128.
5. Челноков И. В. Региональная экономика: организационно-экономический механизм управления ресурсами развития региона / И. В. Челноков, Б. И. Герасимов, В. В. Быковский; под науч. ред. д-ра экон. наук, проф. Б. И. Герасимова. – Тамбов : Изд-во Тамб. гос. техн. ун-та, 2002. – 112 с.
6. Чечетов М. Инновационная составляющая рыночной трансформации / М. Чечетов // Экономика Украины. – 2004. – № 11. – С. 4-14.
7. Chandler A. D. Scale and Scope: the Dynamics of Industrial Capitalism / A. D. Chandler. – Cambridge : Belknap – Harvard University Press, 2009. – 508 p.
8. Rhodes E., Wiold. D. Implementing new technologies: innovation and the management of technology / E. Rhodes, D. Wiold. – Cambridge : Blackwell, 2004. – 458 p.

Стаканов Р.Д.**УДК 339.91****ТРУДОВА МІГРАЦІЯ В РЕГІОНІ АМЕРИКИ: ПОГЛЯД В МАЙБУТНЄ ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ СЬОГОДНЯШНЬОЇ МІГРАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ**

Актуальність теми дослідження. Розвиток міграційних процесів в регіоні Америки має давню історію, яка зазнає постійних змін разом з еволюцією самих міжнародних економічних відносин. Змінюється напрямки та інтенсивність міграційних потоків, коректується міграційна політика приймаючих країн, окремі країни стають нетто-імпортерами робітників з-за кордону, хоча раніше були їх експортерами. Однак значення Америки як одного з ключових центрів робочої сили залишається незмінним і він і надалі здійснює вагомий вплив на розвиток як міжнародної трудової міграції, так і світового господарства загалом.

Аналіз останніх публікацій. Питання розвитку міжнародної трудової міграції у світі, а також державного регулювання трудової міграції досліджуються рядом зарубіжних та українських науковців, серед яких Дж. Борхас, Г. Вурсел, С. Дрінквотер, І. Івахнюк, С. Метельов, Р. Раян, О. Старк, А. Гайдуцький, М. Долішній, Е. Лібанова, О. Малиновська, А. Румянцев, В. Троян, А. Філіпенко, В. Шевчук та інші дослідники.

Постановка задачі. Завданням даної статті є проаналізувати сучасні тенденції міграції робочої сили, а також міграційну політику в Америці з метою визначення майбутньої ролі даного регіону в майбутніх міграційних процесах.

Результати дослідження автора. На Американському континенті історично міграція може бути поділена на три періоди: а) до 1950-х рр. країни регіону Америки були країнами призначення для транс-океанної імміграції з Європи; б) починаючи з 1960-х рр. почалась постійна і все зростаюча еміграція з країн латинської Америки і Карибського регіону в розвинені країни, в першу чергу в США, Канада і Іспанію і в) помірний, але такий, що постійно укріплюється тренд зростання внутрішньо-регіональної міграції, який дістав свій розвиток в останні десятиліття. Серед нових країн регіональних центрів імміграції можна виділити Аргентину, Коста-Ріку, Венесуелу, а віднедавна і Чилі.

Міграційні тенденції на Американському континенті можна коротко охарактеризувати як такі, що складаються з трьох головних потоків: Південно-Північні континентальні потоки, які походять з Латинської Америки і спрямовані в США та Канаду; міграційні потоки в сусідніх країнах, тобто субрегіональні потоки, в яких існують декілька підсистем; транс-океанна міграція за різними схемами в Північній і Південній Америці. В Північній Америці переважає імміграція, ключову роль в якій відіграють представники Азії. В Південній Америці переважаючими є еміграційні тенденції, а країнами призначення виступають в першу чергу Іспанія, меншою мірою - Японія. Ключовими факторами, які останнім часом впливають на міграційне переміщення виступають соціополітичні потрясіння, економічна криза, і, зрештою, відновлення економічного зростання. В Америці функціонують дві важливі Регіональні Міграційні Конференції – одна в Північній Америці і Карибському Басейні, інша в Південній Америці.

За декілька минулих десятиріч трудова міграція в регіоні стійко зростала. Чітко домінуючою тенденцією є переважний напрямок міграції з Півдня на Північ, а США є головною країною призначення. Міграція з Півдня на Північ складала 87% від загальної величини міжнародної міграції в регіоні, що є найбільшою часткою міграційних потоків по лінії Південь-Північ у світі [8]. До 2005 р. в Америці було 51,1 млн. міжнародних мігрантів, з яких 44,5 млн. проживали на території Північної Америки, а 6,6 млн. в Латинській Америці і країнах Карибського басейну.

З 60-х до початку 90-х рр. ХХ ст. міграція Америці характеризувалась суттєвими відмінностями між міграцією по напрямку США-Канада і рештою Америки. Асиметрія економічного розвитку між Північню і

Півднем пояснювала значні рухи населення з Європи та Близького Сходу до Латинської Америки. На першому етапі міграція по лінії Центральна Америка-Мексика змінилась з внутрішньо-регіональної на міграцію з Півдня на Північ. Двома ключовими факторами міграції на даному етапі виступали різні рівні економічного розвитку країн регіону і соціо-політичні конфлікти. Впродовж першої декади XXI ст. регіони абсолютні та відносні показники міграції стабільно зростали [8].

США є найбільшою країною призначення міграції в світі в абсолютному вираженні, а також найбільшою в регіоні країною призначення для кваліфікованої і некваліфікованої тимчасової трудової міграції зі щорічним показником імміграції не менше 200 тис. осіб. Загалом мігрантів в країні за різними оцінками від 36,7 до 38,3 млн. (близько 12% від населення країни), 55% з яких народились в Америці, а близько 1 млн. нових мігрантів попадають в країну щороку. Понад 20,5 млн. мігрантів походять з країн Латинської Америки, найбільшу частку серед мігрантів становлять мексиканці (10,8 млн.), решта представників латиноамериканських країн (4,6 млн. осіб) і Карибського басейну (3,2 млн.). Іспаномовна спільнота в США зростає швидше за решту імміграційних груп, з 2004 р. вона стала найбільшою меншиною в країні [8].

Другим регіоном походження мігрантів для США виступають країни Азії (27,3% від загальної кількості іммігрантів). Найбільшу частку серед них складають представники Китаю, Індії, Філіппін в В'єтнаму. З країн Європи походять 13,1% іммігрантів, що вічно менше у порівнянні з 74,5% в 1960 р [7]. Загалом, частка іноземців в робочій силі США зростає з 4,8% в 70-х рр. XX ст. до 10% в 2008 р. [6]. Значна частка цих іммігрантів є нелегальними робітниками. 12 мільйонів (30% від загальної кількості) проживаючих на території США іноземців є нелегальними мігрантами, дві третини з них походять з Мексики і Центральної Америки [5].

Залучення іноземних робітників є особливо важливим у сфері науки, технології, інженерії, які є критично важливими для підтримання високої конкурентоспроможності економіки США. Іноземні студенти і іммігранти складають більше половини науковців в США В 2006 р. вони отримали 40% ступінь доктора філософії у сфері науки і інженерії, а також 65% докторів комп'ютерних наук. І дана тенденція не є новою, навіть в 1980-х рр. близько 40% студентів, які вивчають інженерію і комп'ютерні науки приїжджали в США з-за кордону. Значно зростають показники видання патентів населенню, що народилось поза межами США. Загальна кількість сіх патентів виданих китайським ті індійським іммігрантам виросла з 4% в кінці 1970-х рр. до 14% на початку 2000-х рр.

Важливим документом, який визначив сьгоднішню структуру імміграції в США став Акт імміграції та національностей (1965 р., Акт Харта і Селлара), яким було скасовано квоти, що базувались на національності мігрантів. Зрівнявши в правах мігрантів, він стимулював якісно нову хвилю міграції в США з неєвропейських країн. Наслідком цього стало те, що якщо емігранти з Європи 1970 р. склали 60% від усього населення народженого поза межами США, то 2000 р. цей показник складав лише 15%. З 1986 р. Конгресом США було прийнято сім програм амністії для нелегальних мігрантів. В 1990 р. було прийнято Імміграційний Акт, завдяки якому офіційна міграція збільшилась на 40%. Цим документом було обмежено щорічну кількість мігрантів до 700 тис. Наголошувалось, що основним імміграційним критерієм є возз'єднання сім'ї, на додаток до трудової імміграції.

Імміграційні темпи скоротились в наслідок економічної кризи. Постійна імміграція в США зростає на 2% в 2009 р., що склало 1,13 млн. осіб. В 2008 р. даний показник складав 5%. Натомість в 2010 р. вперше відбулось абсолютне скорочення кількості притоку іммігрантів у порівнянні з попереднім роком – 1 042 тис. осіб. Допуск на основі преференцій оснований на зайнятості навпаки скоротився на 13% до 144 тис. осіб. Причому 92% від постійних віз були надані робітникам, які тимчасово працювали в США до цього.

Департамент Праці США погоджує заяви робітників як на постійну, так і на тимчасову міграцію. Сертифікаційні процедури, які вимагаються для більшості мігрантів, відрізняються відповідно до типу візи, але загалом вимагають, щоб роботодавець надав гарантії працевлаштування та вказав, що посада забезпечена відповідними умовами оплати праці. Кількість сертифікацій робочих віз скоротилась з 85 тис. в 2007 р. до 30 тис. 2009 р., після чого дещо зросли в 2010 р. до 32 600. Тимчасові H-1B робочі візи є звичайним шляхом від категорії тимчасових віз до постійного перебування. Кількість таких віз впала з 129 000 в 2008 р. до 111 000 в 2009 р. Тимчасові міграційні схеми для низько-кваліфікованих робітників головним чином залишився на докризовому рівні. Число запитів роботодавців по сезонним робочим програмам в сільському господарстві (H-2A) складало 95 тис., переважно мексиканців за національністю. Офіційні оцінки нелегальної міграції зменшились до 10,8 з 11,8 млн. осіб в докризовий період.

Канада є найбільшою країною призначення мігрантів у відношенні до кількості населення. Населення народжене поза межами країни в Канаді виросло на 0,75 млн. осіб за період 2000-2006 рр. 20% канадського населення були іноземцями. Основні міграційні потоки в країну надходять з країн Азії (Китай, Індія і Філіппіни), США і Латинської Америки. Щороку близько 250 тис. осіб в'їжджають на територію країни. Водночас, серед тимчасових трудових мігрантів в Канаді переважають робітники з Мексики. Загалом, представники Латинської Америки складають 11% від імміграційного населення країни. На додачу до її відкритості для потенційних постійних робітників-іммігрантів, в Канаді діє ряд програм по залученню тимчасових трудових мігрантів, які діють за міжнародними стандартами. Незважаючи на це, деякі експерти пропонують шляхи покращення системи регулювання трудової міграції, зокрема відмінити зобов'язання по зайнятості робітників у єдиного роботодавця у випадку тимчасової міграції [3] і покращення нагляду за рекрутинговими агентствами [9].

Імміграція в Канаду є сукупністю правил, регулювань, директив, політик і акти парламенту, які регулюють допуск кожної особи на територію країни. Імміграційний департамент Канади розробив систему

імміграційних критеріїв для того, щоб залучати в країну клас економічних мігрантів, які включають кваліфікованих робітників, а також міграцію підприємців до Канади. На сьогодні Департамент Імміграції і Громадянства (CIC Canada) одним з найважливіших частин Уряду Канади.

Імміграційна політика може бути розподілена на три основні категорії:

1. Економічна. Дана категорія представляє собою найбільшу частку іммігрантів кожного року. Відбирається дана категорія робітників на основі системи балів, яка присуджується бажаним потрапити в країну на основі рівня освіти, досвіду роботи, мовних знань (наприклад, англійської і французької). Оскільки виробничий сектор економіки Канади постійно скорочується внаслідок переходу до економіки знань, імміграційна політика особливо увагу приділяє наявності гнучких знань у мігрантів, які можна застосувати в різних спеціальностях.

2. Возв'єднання сім'ї. Даний клас іммігрантів включає членів подружжя і дітей мігрантів, які вже живуть в Канаді. Це є друга по величині група іммігрантів, які приймаються щорічно.

3. Біженці.

Внутрішньорегіональні міграційні потоки в Латинській Америці є меншими ніж ті, які спрямовуються в розвинені країни, однак вони показують значну зростаючу динаміку: до 1990 р. кількість мігрантів склала 2 мільйони осіб, а до 2000 р. – 3 млн. Окрім економічних чинників для країн регіону важливу роль відіграють політичні, зокрема проблема безпеки, хоча поступово вони грають все меншу роль. Іншим важливим потоком міграції виступає «вплив інтелекту». Колумбія, Еквадор і Венесуела є відомим джерелом інженерних та медичних трудових ресурсів для Канади, США і, меншою мірою, країн Європи.

Еміграційні тенденції в Латинській Америці показують стабільний притік мігрантів з цих країн і на інші континенти. Зростає кількість латиноамериканських робітників в Японії, Іспанії, а також інших Європейських (Франція, Італія, Нідерланди, Португалія, Великобританія), а також інших регіонах (Австралія, Ізраїль) [4]. Серед робітників мігрантів з Америки в США та країнах Європи 45% є мексиканцями, Кариби і Андський регіон постачають 15%, решта Центральної Америки – 12%, Південь регіону – 8%, Канада і США – 4%.

Іспанія є найбільш популярною країною призначення поза межами континенту, займаючи друге місце після США (9 та 72% відповідно) по кількості мігрантів з країн латинської Америки. На відміну від тенденцій попередніх століть, коли міграційні потоки навпаки були спрямовані з Іспанії в Латинську Америку. Майже 1/3 латиноамериканських іммігрантів в Іспанії отримали громадянство. Їхня повна соціальна і політична інкорпорація є важливим аспектом міграційної політики іспанського уряду. Не зважаючи на це, існує досить значна кількість нелегальних мігрантів в країні походженням з країн Латинської Америки. Серед них за оцінками Міжнародної організації з міграції [8] переважають еквадоріанці (20%), колумбійці (8%) та болівійці (7%). Представники Бразилії складають 6% від нелегальних мігрантів в Португалії.

Трудова міграція до сусідніх країн в Латинській Америці зумовлена головним чином низькими заробітними платами, а не абсолютними показниками безробіття. Серед країн регіону значним центром імміграції виступає Аргентина в яку поступають міграційні потоки з Парагваю, Болівії і Перу. Важливим фактором, який сприяв збільшенню імміграції в Аргентину виступало співвідношення курсу аргентинського песо та долара США, що підвищило привабливість грошових переказів з Аргентини в країні походження мігрантів в 90-х рр. XX ст. Однак, ситуація відчутно змінилась після кризи Аргентині в 2001 р., зменшення конвертованості та девальвацією песо [1].

Аргентина на сьогодні залишається країною переважної імміграції, хоча і менше ніж до початку 2000-х років. Однак, інші країни регіону змінили своє міграційне сальдо з негативного на позитивне. Першою такою зміною відбулась в Чилі, більше недавно в Бразилії і Уругваї. Економічне зростання вочевидь є ключовим фактором у зміні міграційних потоків, за виключенням Перу, яка незважаючи на позитивні показники економічного розвитку і надалі залишалась країною переважної еміграції.

Схема країн походження і призначення країн регіону Америки може бути охарактеризована наступним чином: колумбійці мігрують переважно в США і Іспанію (переважна більшість мігрантів із середньою та професійною освітою), а також в інші країни Латинської Америки (з найменш освічених, не міських груп). Жителі Венесуели з усіх соціальних груп (але переважно робітники медицини) виїжджають в Іспанію і, меншою мірою, в Австралію і Канаду. Еквадоріанці мігрують в США і Чилі. Перуанці направляються в Чилі, США, а також Еквадор. В Бразилію іммігрують робітники з сусідніх країн, крім того значних обсягів набуває зворотна міграція з США та Європи. Однією з причин цього є досить високі накоплені обсяги заощаджень та грошових переказів мігрантів. В Коста-Ріку надходять міграційні потоки некваліфікованої робочої сили з Нікарагуа, а також певної кількості кваліфікованих груп робітників з Колумбії, а також інших центральноамериканських країн. Середній клас, кваліфіковані робітники з Коста-Ріки мігрували до США, Канади і Європи. Аргентина є важливою країною призначення для декількох інших південноамериканських країн, особливо з Перу, Болівії і Парагваю. З Мексики і Пуерто-Ріко, зрештою, великі потоки майже повністю направляються до США, що є стійкою та незмінною тенденцією останніх десятиліть [4]. Високі показники отриманих заяв на отримання притулку з Колумбії та Мексики пояснюється недоліками регулювання закордонних рекрутингових агентств, які пропонують зайнятість і проживання на території Канади. На додаток до сприяння незаконній міграції такі служби зайнятості стимулюють недосконалу зайнятість і неефективну роботу.

Тенденція до еміграції зберігається і рееміграційні тенденції до країн походження в наслідок світової економічної кризи 2008 р. була досить обмеженою, незважаючи на складну економічну ситуацію в США та Іспанії і різноманітні програми сприяння поверненню, започатковані як країнами походження, так і приймаючими країнами. В Мексиці і решті країн Центральної Америки і Карибських країн еміграція була особливо високою в останні десятиріччя. Для цих країн близькість США є однією з ключових причин цієї стабільної тенденції останнього періоду, іншою причиною для малих острівних країн Карибського басейну виступала обмеженість доступу до якісної освіти та можливості знайти робочі місця. Показник чистої міграції для цих регіонів досяг високих рівнів, що відповідає втраті населення від 8 до 12% за останні 20 років.

Всього в Америці кількість професіоналів, які знаходяться поза межами своєї батьківщини нараховувало близько 1 млн. осіб, а в рамках Латинської Америки вони склали 22% від усіх мігрантів і 13% від загальної кількості економічно активних мігрантів. Загалом, 65% кваліфікованих мігрантів проживають в Канаді, США. 23% серед усіх мігрантів походять з регіону Америки, переважно (86% з них) приїхали з Латинської Америки. США, як і загалом по обсягам імміграції, є найбільшою приймаючою кваліфікованих робітників країною. Найбільшу ж частку серед кваліфікованих робітників в США займають представники країн Азії (41%), а робітники з Латинської Америки та Карибського Регіону займають друге місце (29%) [2]. Центральна Америка і Кариби характеризуються високими показниками висококваліфікованої еміграції. Це може негативно вплинути на їхній майбутній економічний розвиток, зважаючи на перспективні економічні потреби в цих країнах і їхній спроможності навчити нові покоління професіоналів.

Міграція низько- та некваліфікованої робочої сили є найбільш серйозним викликом міграційної політики на Американському континенті сьогодні. Основна частина нелегальних мігрантів на сьогодні складається з некваліфікованих робітників та членів їхніх родин. Таке поєднання мінімальних робочих навичок та нелегального статусу змушує приділяти особливу увагу до себе як країн походження, так і приймаючих країн. Водночас, ця категорія мігрантів є найбільш вразливою до економічних потрясінь, а їхня чисельність постійно зростає.

Загалом, в США та Канаді імміграція призводить до стабільного зростання кількості трудових ресурсів. В 2009 р. в США та Канаду в'їхало 3 184 600 постійних і тимчасових іммігрантів, серед яких 1 382 400 були постійними (43% від загальної кількості). За цей же рік 460 290 іммігрантів загалом було зареєстровано в Аргентині, Чилі, Колумбії, Еквадорі, Ель-Сальвадорі, Мексиці та Уругваї. Імміграція в абсолютному вираженні зменшилась в Канаді та США на 6% в 2009 р. у порівнянні з 2008 р. Зменшення показників відбулось в першу чергу за рахунок тимчасових трудових мігрантів. На 1% відбулось зменшення і в 7 Латиноамериканських країнах, в першу чергу в Аргентині. Однак, зменшення міграції Аргентині фактично відображає зменшення притоку мігрантів за спеціальними програмами.

У відсотках від всього населення імміграція в Колумбії, Ель-Сальвадорі, Мексиці і Уругваї в 2009 р. є досить низькою (близько 0,1%). Натомість показники Аргентини та Чилі, головних приймаючих країн в Латинській Америці коливаються на рівні 0,3-0,5%, хоча ці показники значно поступаються ситуації в Канаді (2%) і США (0,8%). В 2009 р., якщо не враховувати ситуацію з США та Канадою, імміграція Америці носить регіональний характер. Від 70 до 90% притоку мігрантів до основних приймаючих країн в Латинській Америці припадало на внутрішню американську міграцію, переважно з сусідніх країн. Натомість для США і Канади країни Америки мають відносно менше значення (40% та 18% від загальної кількості іммігрантів, відповідно).

За останні пів століття більшість нових іммігрантів, які попали на територію США були членами родин легальних мігрантів, або ж громадян США. В 2008 р. близько 700 тис. осіб отримали «зелену карту» на основі сімейних зв'язків, що значно переважає аналогічний показник для тих, хто отримав її для працевлаштування – 166 тис, серед яких 76 тис. самим робітникам, а 90 тис. – членам їх родин.

Після декількох декад майже безперервного зростання, грошові перекази в латинську Америку і Карибський регіон пали на 12% в 2009 р. у порівнянні з 2008 р. і ще неповністю відновились в 2010 р. Скорочення грошових переказів, яке спостерігалось в 2009 р. було спричинено декількома факторами, такими як скорочення міграційних потоків та тяжкі наслідки економічної кризи для двох ключових для латиноамериканської міграції країн – США та Іспанії, а також значну присутність мігрантів у сфері будівництва, секторі, який найбільш сильно постраждав в наслідок економічної кризи.

Грошові перекази з США до Мексики і Ель Сальвадора, країни, які мають найбільш значні міграційні спільноти на території США, зменшились на 18,6% і 4,2% відповідно в 2009 р. Водночас, на початку 2011 р. помітною є зворотна тенденція в Мексиці (зростання грошових переказів на 6%). У випадку з Іспанією тренд і надалі є спадним. Так грошові перекази з Іспанії до Еквадора зменшились на 27% з 1,28 млрд. дол. до 944 млн. в 2010 р.

Зважаючи на тенденцію, що іммігранти займають робочі місця, які досить сильно залежать від циклічних факторів, в 2008-2009 рр. найвищий показник безробіття в США та Європі спостерігався серед робітників з Америки. Рівень безробіття серед американських робітників в Європі та США зріс з 5,3% в 2006 до 13,8% в 2009 р., в той час як рівень безробіття серед місцевого населення виріс з 6,7% до 9,1%. В США рівень безробіття мігрантів з Америки в 2010 р. був навіть дещо вищим ніж в 2009 р. (12 і 11,8% відповідно).

США мало приділяє уваги тому, як її політика сприяння економічному розвитку в бідних країнах може вплинути на імміграцію, і відповідно мало звертала увагу на вплив імміграційної політики на економічний розвиток, на відміну від ЄС, яке надає право всім громадянам будь-якої країни працювати на території

іншої країни-члена, але перед цим проводячи значну підготовку нових країн до готовності стати членом об'єднання, в тому числі підвищення рівня життя населення та інвестуючи значні обсяги грошових коштів на підвищення ефективності економік цих країн.

США стимулює економічне зростання в країнах, що розвиваються, які направляють значні обсяги робітників в країну, зокрема, Мексику та країни Центральної Америки. Для цього використовуються механізми лібералізації торгівлі та іноземні інвестиції, пряма ж допомога розвитку використовується значно меншою мірою. Торгівельні угоди, так і як Північноамериканська зона вільної торгівлі (НАФТА) і Центральноамериканська зона вільної торгівлі (САФТА) не включають більшість питань з трудової міграції, хоча невелика кількість візових преференцій створено для громадян Канади та Мексики, а також для Чилі і Сінгапуру, які підписали угоди про Зону вільної торгівлі з США. Як і США, так і Мексика тривалий час побуюються піти по шляху Європейської моделі інтеграції, для чого необхідно пожертвувати частиною національного суверенітету.

З моменту створення НАФТА в 1994 р., економіки США і Мексики стали ще більше пов'язаними. 85% експорту з Мексики припадає на США, а Мексика є другим ключовим ринком для США після Канади. Американські компанії забезпечують понад 60% припливу ПІП в Мексиці, а двостороння торгівля виросла втричі за останні 2 десятиліття. Результати унікальної комбінації значних обсягів торгівлі та міграційних потоків в США, Мексика сильно залежить від будь-яких рішень щодо міграції, які приймаються в США. З іншого боку, США зазнають впливу від значних обсягів міграції з Мексики, як самих мексиканців, так і транзитної міграції з Центральноамериканських країн, яка проходить через територію південного сусіда США, що зіграло немаловажну роль у неспроможності забезпечити достатньої кількості робочих місць на території держави.

Висновок. Майбутнє міграційної політики Америці можна розділити на 2 широкі спектри. По-перше, структурні основи поточного рівня і види міграційних потоків повинні бути реорганізовані, для того, щоб окремим викликам, що стоять перед урядами, була протипоставлені ефективні міграційні заходи. По-друге, ряд заходів пов'язаних з міграцією повинні бути посилені, або ж переглянуті.

Необхідність глибокої імміграційної реформи тривалий час дискутується в США. Зокрема, вказується на необхідність запровадження прийому мігрантів (а також членів їх сімей) в тій кількості і набором умінь, які відображають потребу її економіки, відзначається потреба у створенні простішої і більш прозорої системи прийому постійних та тимчасових мігрантів, і, зрештою, інвестування у розвиток і покращення ефективності залучення легальних мігрантів.

На сьогодні поточна імміграційна система США не відповідає потребам ринку праці в країні, при прийнятті поточних рішень міграційної політики ігноруються більшість економічних прогнозів щодо розвитку міжнародної трудової міграції у майбутньому. Намагання взяти під контроль нелегальну міграцію зазнають невдачі, оскільки пропозиція робочої сили і попит на неї є тісно взаємопов'язаною. Тривалий період очікування і значні витрати, які необхідно понести роботодавцю для того, щоб найняти іноземного робітника через існуючі легальні канали залучення робочої сили не створюють стимулів для багатьох роботодавців використовувати такі законні можливості, за виключенням висококваліфікованої робочої сили.

Джерела та література:

1. Cerrutti M. Peruvian migration to Buenos Aires City: its evolution and characteristics / M. Cerrutti // *Poblacion de Buenos Aires*. – 2005. – Vol. 2. – P. 28.
2. Docquier F. International Migration by Educational Attainment / F. Docquier, A. Marfouk. – London, 2006. – P. 200.
3. Goldring L. Institutionalizing Precarious Immigration Status in Canada / L. Goldring // *Early Childhood Education Publications and Research / Ryerson University*. – Toronto, 2007. – Paper no. 4.
4. International Migration – Latin America and the Caribbean / CEPAL Economic Commission for Latin America and the Caribbean (CEPAL). – Santiago, 2006.
5. Passel J. S. A Portrait of Unauthorized Immigrants in the United States / J. S. Passel, Cohn D'Vera. – Washington : DC, Pew Hispanic Center, 2009.
6. Terrazas A. Frequently requested statistics on immigrants and immigration in the United States : [Electronic resource] / A. Terrazas, J. Batalova // *Migration Information Source / Migration Policy Institute*. – 2009. – Mode of access : <http://www.migrationinformation.org/Feature/display.cfm?ID=747>
7. US Historical Immigration Trends : [Electronic resource] / Migration Policy Institute. – 2010. – Mode of access : <http://www.migrationinformation.org/datahub/charts/fb.2.shtml>
8. World Migration 2008 : Managing Labour Mobility in the Evolving Global Economy // IOM World Migration Report Series / International Organization for Migration. – 2008. – Vol. 4. – 562 p.
9. Verduzco G. Lessons from the Mexican Seasonal Agricultural Worker Program in Canada : An Opportunity at Risk / G. Verduzco. – Lexington Books, Lanham, MD, 2008.